

ת"פ 18398/05/13 - מדינת ישראל נגד אהוד אלמסלי

בית משפט השלום בירושלים

10 ספטמבר 2015

ת"פ 18398-05-13 מדינת ישראל נ' אלמסלי

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אהוד אלמסלי

הנאשם

גזר דין

רקע

1. ביום 3.9.2014 הורשע הנאשם על-פי הודאתו, בעבירה של קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק).

על-פי כתב-האישום המתוקן שבעובדותיו הודה הנאשם, המתלונן הנו אזרח צרפת המגיע לארץ לעיתים קרובות. בחודש אוגוסט 2009 לערך החליט המתלונן לרכוש דירה בירושלים. מכרו של המתלונן, עו"ד יפת, הכיר בין המתלונן לנאשם כמי שיכול לסייע לו בנדון. הנאשם הציג עצמו ככזב כמתווך דירות, והציע למתלונן לרכוש דירה ברחוב כורש בירושלים מכונס נכסים. בינתיים חזר המתלונן לצרפת, והנאשם הראה את הדירה לחברו של המתלונן בשם גבריאל, בהציגו מצג כאילו מדובר בדירה העומדת למכירה במכרז במסגרת כינוס נכסים, על-אף שהיה מדובר בדירה אותה שכר הנאשם מאחר. המתלונן חזר ארצה בספטמבר 2009 ונפגש עם הנאשם. הנאשם ביקש מהמתלונן לרשום עבורו שיק בגובה 10% מהמכרז לתאריך פירעון 15.10.2009 (כביכול תאריך המכרז) בסך 26,000 ₪, וזאת בטענה כי השיק יועבר לעורך-הדין המנהל את המכרז במסגרת כינוס הנכסים. כל אותה עת, לא הייתה הדירה בכינוס נכסים, לא היה מכרז למכירתה ולא היה עורך-דין שהיה אמור לנהל את המכירה. הנאשם לא מסר למתלונן את שם עורך-הדין האמור לבצע את העסקה, וזאת באמתלה שטרם הוכרע מי מבין עורכי-הדין במשרד יבצע את העסקה. בהתאם לכך, רשם המתלונן שיק למוטב בלבד על-סך 26,000 ₪ עבור "עו"ד ... עבור מכרז לדירה ברחוב כורש" (שם עורך-הדין נותר פתוח). המתלונן מסר את השיק לחברו (להלן: בן ציון) וחזר לחו"ל. הנאשם התקשר לבן ציון עשרות פעמים על-מנת שיעביר לידיו את השיק. בתחילת אוקטובר 2009, התקשר הנאשם למתלונן והציג בפניו מצג שווא כאילו עורך-הדין צריך את השיק לצרכי המכרז. המתלונן אישר לבן ציון להעביר לנאשם את השיק. ביום 15.10.2009, התאריך בו כביכול התקיים המכרז, התקשר המתלונן אל הנאשם והנאשם הודיע לו כי הוא זכה במכרז וכי צריך לקבוע פגישה עם עורך-הדין שקיבל את השיק לצורך חתימה על החוזה. כעבור מספר ימים הגיע המתלונן ארצה והנאשם קבע להיפגש עמו ועם עורך-הדין בשעה 11:00 בגבעת שאול בירושלים. המתלונן הגיע למקום והמתין שם יחד עם הנאשם כשעתיים,

לאחר שהנאשם אמר לו שעורך-הדין "בדרך מאשדוד". לאחר ביטול אותו מפגש, חזר הנאשם וקבע פגישות נוספות, אותן ביטל אחר כך בתירוצים שונים. המתלונן חזר לחו"ל וביקש מחברו בן ציון לקבוע פגישה עם הנאשם ועם עורך-הדין. הנאשם קבע להיפגש עם בן ציון, אולם לא הגיע למפגש. לאחר שבן ציון התקשר אליו, תירץ הנאשם את אי הגעתו בכך שהוא באשדוד, וקבע עם בן ציון פגישה נוספת, אשר גם אליה לא הגיע. בן ציון ניסה להשיג את הנאשם טלפונית, והנאשם תירץ את היעדרו של עורך-הדין בתירוצים שונים ולא העביר חוזה מכר. בהמשך, הנאשם מסר את השיק לאדם אחר (להלן: משה) לו היה חייב סך של 30,000 ₪, בהציגו מצג שווא כי מדובר בעמלת תיווך שקיבל עבור מכירת בניין לבן ציון, אותו ראה משה כאשר בן ציון העביר לנאשם את השיק. בעקבות מצג השווא, האמין משה כי מדובר בשיק שניתן כחלק מעסקה כשרה, ומסר את השיק למכרו (להלן: אלקינד), בעל חברת ציינג'. אלקינד הוסיף את שמו לשיק, הפקיד את השיק בחשבונו העסקי, השיק כובד, וסכום מתוכו, פחות חובו של משה לאלקינד, הועבר למשה. בכך קיבל הנאשם במרמה שיק על סך 26,000 ₪ מהמתלונן.

במסגרת הסדר-הטיעון בין הצדדים, הוסכם כי הנאשם יטען שהרקע למעשיו נעוץ בחוב של המתלונן כלפיו בסך 25,500 ₪, וזאת בגין טיפול של הנאשם בתיק הוצאה לפועל ובצו עיכוב יציאה מהארץ שהוצא כנגד המתלונן. לטענת הנאשם, מאחר שהוא לא הצליח לגבות מהמתלונן את החוב הכספי, הוא פעל כפי שמפורט בכתב-האישום וביצע את העבירה בה הורשע. בין הצדדים הוסכם כי המאשימה לא תביא ראיה לסתור טענות אלה.

2. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש, והצדדים נותרו חופשיים בטיעוניהם. לצד זאת, הוסכם כי טרם שמיעת הטיעונים לעונש, יופנה הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו. בנוסף, הופנה הנאשם אל הממונה על עבודות השירות.

3. יוער כי הדיונים בתיק נדחו מספר פעמים: הן בשל אי התייצבות של הנאשם פעם אחר פעם אצל הממונה על עבודות השירות (עד אשר לבסוף הוגשה חוות-דעת ממונה); והן עקב עתירת הסנגור לדחיות לצורך הגשת מסמכים ותסקיר משלים, בעקבות התפתחויות שחלו בחייו האישיים של הנאשם בנוגע לביתו הקטינה.

תסקירי שירות המבחן וחוות-דעת הממונה על עבודות השירות

4. **מהתסקיר הראשון** של שירות המבחן מיום 2.3.2015 עולה כי הנאשם הנו בן 43, גרוש ואב לבת ולבן. בעת כתיבת התסקיר, התגורר הנאשם עם בתו הקטינה בירושלים ועבד באופן עצמאי כמאמן כושר. מסקירת מהלך חייו עולה כי הנאשם סיים 12 שנות לימוד ולאחר מכן התגייס לשירות צבאי ושירת ביחידת יס"מ של מג"ב במסגרתה נחשף לאירועי טרור קשים. לאחר שחרורו מהשירות הצבאי, עבד הנאשם כקב"ט בעיר העתיקה בירושלים. בהמשך, פתח חברה עצמאית, ועבד בעיקר כמעקל מטעם ההוצאה לפועל. לאחר 12 שנות עבודה בתחום, פרש הנאשם והחל לעבוד כמאמן כושר פרטי. הנאשם תאר חוסר סיפוק מהמסלול המקצועי בו בחר. שירות המבחן ציין כי הנאשם התקשה לפרט אודות הסדרי הראייה שלו עם ילדיו לאורך השנים, ועל הקשר עמם ועם בת-זוגו לשעבר. להערכת שירות המבחן, הרקע לכך טמון בניסיונו של הנאשם להדגיש את הצדדים המתפקדים והחיוביים בחייו, תוך קושי רגשי להתייחס לקשייו.

מהתסקיר עולה כי לחובת הנאשם הרשעה משנת 2002 בגין עבירה של קבלת דבר במרמה, בגינה נדון

למאסר מותנה, קנס וצו של"צ. צוין כי בהמשך, צו השל"צ בוטל בשל אי ביצועו והקנס הוכפל.

אשר לעבירה בה הורשע הנאשם בתיק הנוכחי - הנאשם נטל אחריות לביצועה. הנאשם צוין כי הדירה אותה הציג כעומדת למכירה, הנה ברשותו והוא מתגורר בה עד היום. הנאשם תאר כי לפי תפיסתו, לקח את מה שמגיע לו לאחר שלא קיבל מהמתלונן שכר טרחה על עבודה שביצע עבורו. לדבריו, הוא הכיר את המתלונן במסגרת עבודתו כמעקל, שכן למתלונן היו חובות רבים להוצאה לפועל. הנאשם שמע כי המתלונן מתכנן לברוח מישראל, ועל כן החליט לגבות ממנו את כספו בדרכי תחבולה. שירות המבחן התרשם כי ברקע לביצוע העבירות עומדת נטייתו של הנאשם לקוטביות, כאשר הוא מתקשה לנקוט בפתרונות ביניים ובדרכי פשרה, ומאמין כי כל האמצעים כשרים להשגת מטרות, תוך טשטוש גבולות המותר והאסור.

התרשמות שירות המבחן היא כי הנאשם חי בריחוק מעולמו הרגשי, דבר אשר מקשה עליו בשמירה על מערכות יחסים קרובות ומביא לנטייתו לפעול באופן חסר גבולות. מחד גיסא, הנאשם נותן מעצמו למען הסביבה, ומאידך גיסא הוא מתקשה לגלות אמפטיה לסביבתו, תוך נטייה לקוטביות בהתנהגויות אלה. בנוסף, להערכת שירות המבחן הנאשם סובל מתגובות פוסט טראומטיות, בין היתר בשל פעילותו בתחום ביטחוני, אולם לא השתלב באבחון או בטיפול. נראה כי הנאשם מתקשה ביצירת קשרים עמוקים המבוססים על אמון ושיתוף, וכן מתקשה לבטא עצמו באופן כן. עוד ניכר כי הנאשם אוחז בעמדות המצדיקות עבירה על החוק לצורך שמירה על זכויותיו. כל אלה מהווים להערכת שירות המבחן **גורמי סיכון** להישנות מעורבות עבריינית. יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם בעל יכולת תפקוד חיוביות וכי הוא בעל יכולת לקבל אחריות על מעשיו והשלכותיהם. אלה מהווים **גורמי סיכוי לשיקום**.

בהתחשב בכל אלה, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מוחשי בדמות מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות. בתסקיר הראשון צוין שירות המבחן כי שקל להמליץ גם על צו מבחן, אולם מאחר שהנאשם שלל כל אפשרות להשתלבות בהליך טיפולי היות שלדבריו לא הצליח בעבר להשתלב בהליך מסוג זה, נמנע שירות המבחן מהמלצה כאמור. בנוסף המליץ שירות המבחן על הטלת מאסר מותנה ופיצוי למתלונן.

5. לבקשת הסנגור, על רקע התפתחויות בחייו האישיים של הנאשם שנגעו לבתו הקטינה, הוריתי על הגשת תסקיר משלים. **בתסקיר המשלים** מיום 31.8.2015 מובא פירוט בעניין משברים שעברה בתו הקטינה של הנאשם במהלך השנה האחרונה ומצבה בעת הנוכחית. בתסקיר המשלים צוין כי הנאשם מהווה הדמות ההורית המרכזית בטיפול בביתו, אך גם צוין כי הבת אמורה לשהות בביתו של הנאשם בסופי שבוע ובחופשות בלבד, באופן שאינו סותר את ההמלצה להטלת עבודות שירות. עוד צוין בתסקיר המשלים כי בניגוד לשיחות קודמות עם הנאשם, בשלב זה הביע הנאשם רצון להשתלב בתהליך טיפולי. לפיכך, המליץ שירות המבחן להוסיף לרכיבי הענישה גם צו מבחן לשנה.

6. בחוות-דעת של הממונה על עבודות השירות מיום 29.7.2015 נקבע כי הנאשם כשיר לביצוע עבודות שירות.

ראיות לעונש

7. המאשימה הגישה לעיוני את גיליון ההרשעות הקודמות של הנאשם, הכולל הרשעה קודמת משנת 2002

שהתיישנה (אך טרם נמחקה), בגין ביצוע עבירה של קבלת דבר במרמה בשנת 1999. בשעתו, נגזרו על הנאשם בגין אותה הרשעה צו של"צ, מאסר מותנה וקנס כספי. לאחר שהנאשם לא עמד בצו השל"צ, הוא בוטל ותחת זאת הוכפל שיעור הקנס.

8. ההגנה הגישה לעיוני מסמכים בשני נושאים: ראשית, הוגשו לעיוני כתבי-בית-דין משנת 2009 הקשורים למתלונן, מהם עולה לכאורה כי כנגד המתלונן ננקטו בשעתו הליכי הוצל"פ, במסגרתם התבקש כנגד המתלונן צו עיכוב יציאה מהארץ. מסמכים אלה הוגשו לתמיכה בטיעוני הנאשם במסגרת הסדר-הטיעון עם המאשימה, לפיהם המתלונן היה חייב לו כספים בגין כך שהנאשם טיפל עבורו בהליכים מהסוג האמור. שנית, הוגשו לעיוני מטעם ההגנה מסמכים הקשורים בביתו של הנאשם, שהנה קטינה כבת 13.5, וכן להתפתחויות שאירעו בעניינה החל מינואר 2015 ואילך, לרבות עמדת גורמי מקצוע באשר למצב הקטינה.

טיעוני הצדדים לעונש

9. בא-כוח המאשימה, עו"ד חן בן-שלום, עמד בטיעונו על נסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן ועל הערכים המוגנים שנפגעו בגין כך. לגישת המאשימה, מתחם הענישה ההולמת נע ממספר חודשי מאסר בפועל, אשר יכול וירוצו בעבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל. בנסיבות המקרה דנן, עתרה המאשימה להטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן.

10. מנגד, בא-כוח הנאשם, עו"ד עמיר בר, טען כי בשים לב לרקע שהוביל לביצוע העבירה (שהמאשימה אינה טוענת אחרת לגביה), מתחם העונש ההולם נע ממאסר על תנאי ועד מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות. בנסיבות העניין, טען הסנגור כי הנאשם מנהל על דרך הכלל אורח חיים תקין, עובד באופן קבוע ומפרנס את שני ילדיו. עוד נטען כי על-אף שהנאשם הורשע בעבר בעבירה של קבלת דבר במרמה, הרי שעבירה זו התיישנה. בנוסף, התייחס הסנגור לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם. בהתחשב בכל אלה, עתר הסנגור להטיל על הנאשם צו של"צ.

הנאשם ביקש להצטרף לדבריו של בא-כוחו.

מתחם העונש ההולם

11. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה.

הערכים החברתיים המוגנים במסגרת העבירה של קבלת דבר במרמה, תכליתם הגנה על קניינו של הפרט, הגנה על חיי מסחר תקינים, הגנה על קיומם של יחסי אמון בשוק הפרטי, וכן הגנה על חופש הרצון, חופש הבחירה וחופש הפעולה של הפרט.

בחינת **נסיבות ביצוע העבירה** במקרה דנן מלמדת כי הנאשם הציג מצג שווא בפני המתלונן על-מנת לגרום למתלונן להעביר לידיו שיק על-סך 26,000 ₪ - סכום כספי שאינו זניח. השיק "גולגל" לידהם של צדדים שלישיים תמימים, נפדה וכובד. מעשי המרמה בוצעו ביוזמת הנאשם, הם התאפיינו בשיטתיות, בתכנון ובתחכום, והתפרשו על-פני תקופת-זמן בת מספר חודשים. במעשיו הונה הנאשם לא רק את המתלונן, אלא גם את חבריו של המתלונן (אשר עמדו בקשר עם הנאשם בעת שהותו של המתלונן בחו"ל), וכן צדדים שלישיים תמימים שהשיק שהנאשם קיבל מידי המתלונן נמסר לידהם. מעשיו של הנאשם הובילו להוצאת כספים במרמה מכיסו של המתלונן, וכן לפגיעה בקיומם של יחסי מסחר תקינים המבוססים על אמון בסיסי בין בני החברה.

לצד כל אלה, נתתי דעתי לסיבה שלפי הנטען הובילה לביצוע העבירה (ראו: סעיף 40ט(א)(5) לחוק העונשין). בהקשר זה, טען הנאשם כי ביצע את העבירה על-מנת לגבות מהמתלונן כספים שהמתלונן היה חייב לו. כזכור, במסגרת הסדר הטיעון, הסכימה המאשימה שלא לסתור את טענתו האמורה של הנאשם (ראו: פסקה 1 לעיל).

הנה כי כן, העבירה של קבלת דבר במרמה בה הורשע הנאשם, לא בוצעה כלפי נפגע עבירה מזדמן. לצד זאת, עלי להדגיש כי אין מקום להתייחס בקלות ראש למצב בו נאשם מוציא במרמה כספים מאחר, על-מנת לגבות חוב כספי שלטענת הנאשם אותו אחר חייב לו. מדובר בעשיית דין עצמי פסולה, תוך שימוש בדרכי כזב ומרמה כלפי המתלונן וכלפי גורמים נוספים תמימים כמפורט לעיל, ותוך תכנון ותחכום שנפרשו על-פני תקופת זמן בלתי מבוטלת - משל אין דין ואין דין. מעשים מסוג זה מנוגדים לעקרון שלטון החוק, ואין להשלים עמם.

בחינת **הענישה הנוהגת** מעלה כי בתי-המשפט נוהגים להטיל על מי שהורשע בעבירה של קבלת דבר במרמה שלא בנסיבות מחמירות (שהנה עבירת עוון), עונשים הנעים מענישה מוחשית אשר אינה כוללת רכיב של מאסר בפועל; דרך עונשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות; וכלה בעונשי מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריה, לעיתים לתקופה משמעותית; הכל - בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה (ובכללן היקף המרמה, התחכום שהיה כרוך בכך, היקף האנשים שנחשפו למעשי המרמה, תקופת הזמן במהלכה נמשכו המעשים, הנזק שנגרם, ושאלת קיומן של עבירות נלוות), וכן בהתאם לנסיבותיו האישיות של העושה (ראו והשוו: ת"פ (מחוזי חיפה) 22544-09-09 מדינת ישראל נ' דדון (31.5.2012); ת"פ (שלום ראשל"צ) 41811-10-10 מדינת ישראל נ' מגן (3.2.2013); ת"פ (תל-אביב) 53325-03-11 מדינת ישראל נ' רוזנפלד (30.4.2012); ת"פ (שלום-תל-אביב-יפו) 5262-02-12 מדינת ישראל נ' הררי (27.9.2012); ת"פ (שלום פתח-תקווה) 38710-04-13 מדינת ישראל נ' שוקר (13.11.2014) והאסמכתאות המוזכרות שם).

12. בהתחשב בעקרון ההלימה; בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בהם; בנסיבות ביצוע העבירה במקרה דנן; ובענישה הנוהגת; אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע ממאסר קצר בפועל (אשר יכול וירוצה בעבודות שירות) ועד 18 חודשי מאסר בפועל.**

העונש המתאים

13. לצורך גזירת העונש, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40יא לחוק העונשין:

לקולא שקלתי את הודאתו של הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן ואת נטילת האחריות על ידו. בנוסף, ראיתי ליתן משקל לכך שמאז ביצוע העבירות ועד היום חלפו למעלה מחמש שנים. אדגיש כי חלוף הזמן במקרה דנן אינו נעוץ במאשימה. כך הוא הדבר, שכן בתחילת הדרך, ההליכים כנגד הנאשם הוטלו עקב קשיים באיתורו. לאחר מכן, במהלך ניהול ההליך שבכותרת, נדחו מספר לא מועט של דיונים עקב אי התייצבות הנאשם או עקב בקשות דחייה מטעם ההגנה. עוד ראיתי להתחשב בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם כפי שפורטו בתסקירי שירות המבחן ובטיעוני הסנגור לפניי.

לחובת הנאשם שקלתי את חומרת העבירה בגינה הורשע ואת הצורך בהרתעת היחיד והרבים מפני הישנות המעשים. עוד ניתן משקל לכך שהנאשם הורשע בעבר בעבירה זהה, הגם שזו התיישנה (לכך שביט-משפט רשאי להביא בחשבון שיקוליו דבר קיומה של הרשעה שהתיישנה אך טרם נמחקה, ראו: רע"פ 1808/10 זיכרמן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (13.4.2010)). אוסיף כי מהתסקיר המשלים עולה כי לנאשם הרשעה נוספת מיולי 2015 בגין עבירה של קבלת דבר במרמה שבוצעה בשנת 2011 (ת"פ (י-ם) 4546-12-14). יוער כי קיימת בין הצדדים באותו תיק הסכמה עונשית, אך עונשו של הנאשם באותו תיק טרם נגזר.

14. כאמור, הסנגור עתר להסתפק בעונש של"צ. עונש זה משמעותו חריגה לקולא ממתחם הענישה ההולמת. בנסיבות העניין, לא מצאתי הצדקה לחריגה כאמור בהתאם לאמות-המידה הקבועות בסעיף 40ד לחוק העונשין. אוסיף כי לא שוכנעתי כי עונש של עבודות שירות יפגע באופן בלתי מידתי בנאשם או במי מבני משפחתו (לרבות הבת הקטינה שהוזכרה לעיל, שאמורה לשהות בבית הנאשם רק בסופי שבוע ובחופשות). יחד עם זאת, נוכח מכלול השיקולים לקולא כפי שפורטו לעיל, אף אינני רואה להטיל על הנאשם עבודות שירות לתקופה ממושכת כמבוקש על-ידי המאשימה. בנסיבות העניין, ולאחר איזון בין מכלול השיקולים, אני סבורה כי יש להשית על הנאשם עבודות שירות לתקופה קצרה, ומאסר מותנה הצופה פני עתיד. בנסיבות המקרה, ובשים לב לטענת הנאשם (שלא נסתרה על-ידי המאשימה) בדבר חוב כספי שהמתלון היה חייב לו, ראיתי להסתפק בפיצוי כספי בשיעור נמוך בגין עצם המרמה שבוצעה כלפי המתלון, בלא שיש בכך כדי להביע כל עמדה בנוגע לסכסוך כספי אם וככל שנותר בין הצדדים. אעיר כי נוכח מצבו הכלכלי והמשפחתי של הנאשם, נמנעתי מהטלת קנס כספי (אף שברגיל, היה מקום לשקול הטלת קנס, נוכח המניע הכספי שבבסיס המעשים). נוכח התנגדות ההגנה לצו מבחן בשילוב עם עונש של עבודות שירות כאמור בפרוטוקול הדיון היום, נמנעתי מלהטיל צו כאמור.

סוף דבר

15. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני רואה לגזור על הנאשם כדלקמן:

א. 60 ימי מאסר בפועל, אותם יוכל הנאשם לרצות בעבודות שירות כפי שקבע הממונה על עבודות השירות בחוות-דעתו.

על הנאשם להתייצב לריצוי עונשו ביום 20.1.2016 עד השעה 10:00 במפקדת מחוז דרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר-שבע.

מובהר כי על הנאשם לעדכן את משרד הממונה בכל שינוי, אם יחול, בכתובת מגוריו. כמו כן, מוזהר

הנאשם כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח ובביקורות הפתע, וכי כל הפרה בתנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר בין כותלי בית הכלא.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך שלוש שנים מהיום. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

ג. פיצוי כספי לטובת המתלון בסך 1,000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 10.11.2015 ובכל 10 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

המאשימה תמסור במידי את פרטי המתלון למזכירות בית-המשפט.

המזכירות תשלח העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים וכן לממונה על עבודות השירות.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ו אלול תשע"ה, 10 ספטמבר 2015, במעמד הצדדים.